

Arrest

nr. 302 164 van 23 februari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. CEUNEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN loco advocaat L. CEUNEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen in december 2021, dient op 6 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 25 april 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 18 april 2023.

1.3. Op 24 mei 2023 neemt de adjunct-commissaris voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen is uw vader een Pasjtoen en uw moeder Tadzjiek. U wordt zelf beschouwd als een etnische Pasjtoen. U bent geboren in Shamshapoor (district Surkhurud, provincie Nangarhar) en bent Afghaans staatsburger. Uw vader werkte ongeveer 20 jaar als verpleger bij het leger. Hij kreeg boodschappen van de taliban dat hij moest stoppen met zijn werk maar deze boodschappen waren niet zo serieus. U was zelf ook altijd geïnteresseerd om voor de overheid te werken. Op 1/5/1399 (stemt in de Gregoriaanse kalender overeen met 22 juli 2020) ging u aan de slag bij de lokale politie (Polis-e mahalli), waar u werd ingezet op de controlepost van uw dorp en patrouilles moest doen doorheen het dorp. U werkte in totaal tien maanden bij de politie. Twee of drie maanden nadat u er begon te werken, bezorgden de taliban u en uw vader via de moellah van de moskee en de malik van het dorp de boodschap dat jullie kafirs geworden waren omdat jullie voor de overheid werkten. Ze zeiden dat jullie moesten stoppen met jullie werk en in plaats daarvan moesten jullie naar de taliban komen en samen met hen jihad voeren. Uw vader zei dat u deze boodschap niet serieus moest nemen. Twaalf of vijftien dagen later kregen jullie opnieuw een boodschap van de taliban waarin ze zeiden dat jullie hen de eerste keer niet serieus hebben genomen maar dat jullie er deze keer goed over moesten nadenken. Die boodschap kregen jullie in de zesde maand van 1399 (= augustus-september 2020). Ongeveer acht maanden later, een week voor uw vertrek, kwam uw vader naar huis op vakantie. Onderweg naar huis, toen hij jullie controlepost gepasseerd was en in de buurt van jullie huis was, werd uw vader doodgeschoten. U hoorde de schoten en bent samen met uw drie collega's direct ter plaatse gegaan. Daar zag u dat het uw vader was die neergeschoten was. De omstaanders zeiden dat ze twee mensen hadden gezien die op een motorfiets passeerden en op uw vader geschoten hebben. U nam het lichaam van uw vader mee naar huis, waar jullie de begrafenisprocedure startten. Op de derde ceremoniedag kreeg u van de malik de boodschap van de taliban dat zij uw vader vermoord hadden zodat u uw les zou leren en zou stoppen met uw werk en dat zij op zoek waren naar u. Als u uw werk voortzette zou u hetzelfde overkomen als uw vader. Toen uw moeder dat hoorde heeft ze beslist dat u het land moest verlaten omdat ze uw vader al kwijt was geraakt en u ook niet wilde kwijtraken. De man van uw paternale tante regelde uw reis. U verliet het dorp zonder dat iemand op de hoogte was. U verliet Afghanistan in de derde maand van 1400 (= mei-juni 2021). U was ongeveer vijf of zes maanden onderweg naar België. U reisde onder andere via Bulgarije en Oostenrijk, waar u vingerafdrücken moest afstaan. U kwam aan in België in december 2021. U verzocht om internationale bescherming op 6 december 2021. Bij terugkeer vreest u dat u hetzelfde zal overkomen als uw vader.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, de bankkaart van uw vader, een werkkaart van uw vader, een opleidingscertificaat van een cursus grensbeheer die uw vader volgde, foto's waarop u te zien bent met een wapen en foto's van u met uw collega's van de controlepost.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van de onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelde dat u een vrees voor vervolging diende te koesteren omdat uw vader voor het leger werkte en u zelf voor de lokale politie werkte.

Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen hierover.

Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid aangetast door uw verklaringen over uw identiteit. Zo verklaarde u in Bulgarije en Oostenrijk dat uw familienaam K. (...)/Q. (...) was (Dublin Unit Bulgaria d.d. 16 februari 2022; Dublinbüro EAST OST d.d. 3 februari 2022). Gevraagd welke naam u heeft opgegeven in deze landen verklaarde u dat u uw eigen naam gebruikt heeft. Erop gewezen dat u in Oostenrijk en Bulgarije de naam Q. (...) gebruikt heeft, ontkende u en zei u dat u daar uw eigen naam gezegd hebt,

N.S. (...) (CGVS, p. 3). Deze verklaring klopt niet aangezien u zowel in Bulgarije als in Oostenrijk wel degelijk twee keer onder de familienaam Q. (...)/ K. (...) geregistreerd werd. Bovendien verklaarde u in Bulgarije dat u op 20 mei 1999 geboren was (Dublin Unit Bulgaria d.d. 16 februari 2022) terwijl u in Oostenrijk verklaarde dat u in 2005 geboren was en dus ten tijde van uw asielverzoek aldaar minderjarig was (Dublinbüro EAST OST d.d. 3 februari 2022). In België verklaarde u dan weer dat u in 2001 geboren bent omdat er op uw taskara staat dat u 20 jaar was in het jaar 1400 (DVZverklaring, vraag 4; CGVS, p. 4). Geconfronteerd met uw andere geboortejaren in Bulgarije en Oostenrijk, kwam u niet verder dan de bedenkelijke uitleg dat u niet goed kan weten wat u allemaal gezegd hebt onderweg door de moeilijke reisweg (CGVS, p. 4). Volledigheidshalve is het ook nog opmerkelijk dat u – die 12 jaar naar school geweest bent – zei niet zeker te zijn of u geboren bent in 1389 of 1387, wat respectievelijk overeenkomt met 2010-2011 en 2008-2009 hoewel u volgens de westerse kalender wist dat u geboren was in 2001 (CGVS, p. 4). Gelet op het voorgaande heeft u uw verklaringen over uw identiteit en uw leeftijd niet aannemelijk gemaakt. Hierdoor kan er tevens getwijfeld worden aan uw bewering dat de door u neergelegde documenten ter staving van de identiteit en het werk van uw vader in het leger daadwerkelijk aan uw vader toebehoren.

Dit wordt bevestigd door uw gebrekkige kennis over uw vaders activiteiten in het leger. Doordat u geïnteresseerd was om voor de overheid te werken omdat uw vader ook een militair was kan nochtans verwacht worden dat u enige kennis had over uw vaders activiteiten (CGVS, p. 6, p. 11). Zo wist u niet waarom uw vader specifiek bij het leger aan de slag wilde als verpleger, noch of hij naast zijn tweejarige opleiding als verpleger een bijkomende opleiding heeft moeten volgen bij het leger. Voorts wist u niet of uw vader deel uitmaakte van een korps of bataljon. Meer nog, u kende het bestaan van korpsen of bataljons niet (CGVS, p. 18). Van iemand die zoals u twaalf jaar naar school gegaan is, zelf voor de overheid gewerkt zou hebben en een vader had die jarenlang in het leger werkte, kan verwacht worden dat hij al van korpsen en bataljons gehoord heeft. Daarnaast had u ook geen idee over de inhoud van de job van uw vader of wie zijn commandant of baas was. U kon ook geen verhalen vertellen over zaken die uw vader meemaakte op het werk. U verklaarde dat doordat hij de laatste jaren aan het werken was op de grens waardoor hij altijd moe was van het werk als hij naar huis kwam. Hij vertelde gewoon dat er veel mensen gewond waren maar hij zei verder niet veel (CGVS, p. 18). U verklaarde uw beperkte kennis over de werkzaamheden van uw vader door te zeggen dat een zoon in Afghanistan dergelijke vragen niet durft te stellen aan zijn vader waardoor u die vragen dus niet gesteld heeft (CGVS, p. 18). Die verklaring is weinig overtuigend aangezien uw vader u klaarblijkelijk wel kon zeggen dat hij op verschillende plaatsen had gewerkt, onder meer in Fatemina en in Goshta, waar hij aan de grens in een gebouw van het leger was gestationeerd en dat er veel mensen gewond raakten (CGVS, p. 18).

Het voorgaande ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw vader in het leger actief was. Aangezien u beweerde dat u geïnteresseerd was om voor de overheid te werken omdat uw vader ook voor de overheid werkte, wordt hierdoor tevens de geloofwaardigheid van uw eigen activiteiten voor de overheid ondergraven.

Dit wordt bevestigd doordat u bij uw eerste gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 1 februari 2022 niets gezegd heeft over uw beweerde werkzaamheden bij de lokale politie. Toen u op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd naar uw beroep verklaarde u immers dat u een student/leerjongen in de houtbewerking was (DVZ-verklaring, vraag 12). U haalde uw activiteiten voor de lokale politie pas voor het eerst aan tijdens uw tweede gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 21 april 2022 (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ). Geconfronteerd daarmee zei u dat u de opleiding houtbewerking tijdens uw schoolperiode volgde en dat u in die periode geen problemen had met de taliban. Erop gewezen dat u naar uw beroep werd gevraagd en dat u niets zei over uw activiteiten bij de lokale politie antwoordde u dat u dat niet hebt gezegd tijdens uw eerste interview omdat u bij uw aankomst in België dagen had waar u niet kon slapen waardoor u niet alles had kunnen vertellen (CGVS, p. 25). Dat argument is weinig overtuigend aangezien u wel in staat was om correct te zeggen dat u de twaalfde graad had afgewerkt en dat u een leerjongen in de houtbewerking was. Als u werkelijk voor de lokale politie had gewerkt, kon dus verwacht worden dat u ook in staat was om uw werkzaamheden bij de politie te vermelden. Bovendien werd deze verklaring ingevuld op 1 februari 2022, bijna twee maanden na uw asielverzoek waardoor uw argument weinig steek houdt. Deze lacune op zich ondergraaft in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van uw beweerde activiteiten bij de lokale politie.

Voorts kunnen uw verklaringen over uw politieopleiding moeilijk overtuigen. U verklaarde immers dat u een maand lang een opleiding diende te volgen in Zar Shawi: het enige wat u tijdens die maand leerde was hoe je een wapen moet gebruiken (CGVS, p. 6). Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier omvat deze training echter ook

medische oefeningen en onderricht over de Afghaanse grondwet, strafwetgeving, beleid, ethiek, rechtsstaat, gebruik van geweld en mensenrechten. Dat u enkel een schietopleiding zou hebben gekregen, overtuigt dan ook niet meteen. Bovendien is het opmerkelijk dat u slechts weinig over uw medestudenten kon vertellen. U vermeldde uit een klas van 250 mannen maar drie namen van medestudenten: N. (...), E. (...) en Naz. (...). Over N. (...), één van deze drie door u vermelde medestudenten, kon u niets anders vertellen dan dat hij een klasgenoot was. Zo wist u bijv. niet van waar hij in Nangarhar afkomstig was noch waarom hij bij de politie wilde werken: u wist niets over zijn mentaliteit (CGVS, p. 6-8).

Daarnaast kon u nauwelijks overtuigende bewijsstukken ter staving van uw loopbaan bij de plaatselijke politie neerleggen. Nochtans krijgen ALP-rekruten volgens de beschikbare informatie een identificatiekaart. Gevraagd of u ook werkbadges en bewijzen heeft van de opleiding die u gevolgd heeft zei u enkel dat u een certificaat van die opleiding had maar dat uw familie die is kwijt geraakt. U zei niets over een werkbadge (CGVS, p. 10). Dat u wel een certificaat dat aan uw vader toebehoord zou hebben kon neerleggen, maar geen eigen politiecertificaat, komt vreemd over. Hoewel u foto's neerlegde met uw collega's kan uit deze foto's niet afgeleid worden dat deze werden genomen in het kader van uw beweerde werkzaamheden bij de lokale politie (polis-e mahalli). Hoewel deze foto volgens u genomen werd voor jullie controlepost (CGVS, p. 10), is de controlepost niet te zien op de foto. Daarnaast dragen jullie geen uniform op de foto. Voorts dragen jullie op de foto wel een wapen maar u verklaarde ook dat in uw dorp bijna iedereen een wapen heeft (CGVS, p. 15). Daardoor kan op deze foto geen onderscheid gemaakt worden tussen u en de andere personen op deze foto als zijnde deel van de lokale politie en gewone burgers. Gelet op het voorgaande, legde u dus geen overtuigende bewijsstukken ter staving van uw carrière bij de politie neer.

Verder legde u weinig doorleefde verklaringen af over uw carrière als politieagent. Toen er gepeild werd naar anekdotes tijdens uw werk aan de checkpoint, vertelde u enkel over een kooksessie waarbij u voor uw collega's moest koken en waarbij het door u bereide gerecht aanbrandde waardoor uw hongerige collega's moesten wachten totdat het eten opnieuw klaar was. Daarop gevraagd of u iets meemaakte tijdens het controleren, zei u dat er niets speciaals gebeurd was. Nochtans bleek erna, toen er gevraagd werd of u ooit uw wapen heeft moeten gebruiken, dat de taliban twee aanvallen op uw checkpoint uitgevoerd zouden hebben waarbij er zelfs een talib het leven zou hebben gelaten (CGVS, p. 14). Dat u dit niet spontaan opwierp toen er gepeild werd naar zaken die u aan de checkpoint had meegemaakt, maar wel spontaan kon vertellen over een aangebrand gerecht, doet de wenkbrauwen fronsen. Overigens kwamen uw verklaringen over de aanvallen van de taliban op uw controlepost weinig doorleefd over. Uitgenodigd om te vertellen hoe u zich voelde toen u voor het eerst in een concrete gevechtssituatie met de taliban uw wapen moest gebruiken, zei u merkwaardig genoeg enkel dat het 'niks speciaals' was (CGVS, p. 15). Over de tweede aanval op jullie controlepost die een maand voor het overlijden van uw vader plaatsvond, zei u dat er een talib gedood werd door een collega van u. U kende echter opvallend genoeg de naam van deze collega niet meer volgens u doordat hij nog maar vijftien dagen aan het werk was op de controlepost (CGVS, p. 15). Nochtans werkten jullie slechts met een twaalfstal personen op de controlepost (CGVS, p. 12). Dat u, gelet op het beperkt aantal collega's dat u had, zijn naam zou vergeten zijn, komt merkwaardig over.

Tot slot is het opmerkelijk dat u niet concreet op de hoogte was of uw collega's problemen hadden met de taliban. U opperde weliswaar dat al uw collega's hetzelfde probleem hadden omdat de taliban jullie in het algemeen als ongelovigen beschouwde. Volgens u was het duidelijk dat uw collega's dit probleem ook hadden omdat zij hetzelfde werk als u hadden. Niemand vertelde echter iets over zijn eigen leven omdat iedereen bang was (CGVS, p. 16). Het is echter zeer weinig overtuigend dat jullie als collega's onderling niet zouden spreken over problemen met de taliban omwille van jullie werkzaamheden. Bovendien wist u niet waar uw collega's momenteel zijn omdat u dit nooit gevraagd had en met niemand contact had opgenomen nadat u uit het land was omdat u hen niet kan vertrouwen (CGVS, p. 16). Nochtans bleek even later dat de foto's die u neerlegde doorgestuurd werden naar u door M. (...), een vriend en collega die momenteel in Iran is. Tegen hem zou u wel gezegd hebben dat u in België bent. U kon hem immers wel vertrouwen omdat u samen met hem begonnen was in de opleiding en samen bent beginnen werken. Gevraagd of u aan hem niet kon vragen waar uw collega's zijn, zei u plots, in strijd met uw eerdere verklaringen, dat u het wel aan hem gevraagd had, maar dat hij dit niet wist (CGVS, p. 16-17). Bovendien wist u niet waarom M. (...) Afghanistan heeft verlaten, naar eigen zeggen omdat u niet de tijd had om het hem te vragen aangezien zijn nummer niet meer werkte toen u hem weer wilde contacteren (CGVS, p. 17). Dat u enerzijds de tijd had om M. (...) te vragen naar de verblijfplaats van andere collega's, maar anderzijds klaarblijkelijk geen tijd had om te peilen naar zijn eigen problemen, is zeer eigenaardig. Het overtuigt dan ook weinig dat u niet zou weten waarom M. (...) Afghanistan heeft verlaten. Uw ontbrekende

informatie over de eventuele belevenissen van collega's ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw engagement voor de politie.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw engagement voor de lokale politie.

Doordat er aan het voorgaande geen geloof gehecht kan worden, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de bedreigingen die u en uw vader ontvangen zouden hebben omwille van jullie werk in het leger en bij de lokale politie. Dit blijkt tevens uit uw inconsistente verklaringen over deze dreigboodschappen van de taliban. U verklaarde eerst tweemaal dat jullie sinds uw engagement bij de politie drie keer van de malik (die het van de moellah van de moskee vernomen had die het op zijn beurt gehoord had van de taliban) hoorden dat jullie volgens de taliban kafirs waren omdat jullie werkten voor de Amerikanen en de politie en dat jullie daarmee moesten stoppen en samen met hen jihad moesten voeren (CGVS, p. 11). Later verklaarde u evenwel, in strijd hiermee, dat jullie van de malik slechts twee boodschappen hadden gekregen. De eerste boodschap kwam twee of drie maanden nadat u voor de overheid begon te werken. De tweede boodschap kwam 12 of 15 dagen later (CGVS, p. 19-20). Na de tweede boodschap hebben ze uw vader gedood. Gevraagd of jullie voor de dood van uw vader twee boodschappen van de taliban gekregen hebben herhaalde u dat de malik twee keer naar jullie gekomen is maar dat u niet weet hoeveel keer de moellah het gezegd heeft tegen de malik (CGVS, p. 21). Die verklaring is dus inconsistent met uw eerdere verklaring dat jullie drie keer dezelfde boodschap te horen hadden gekregen van de malik en ondermijnt bijgevolg aanzienlijk uw bewering voor de dood van uw vader dreigberichten via de malik ontvangen te hebben. Daarnaast is het merkwaardig dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft gezegd over deze boodschappen die ook aan u gericht waren. U had het daar enkel over boodschappen die uw vader kreeg voordat u begon te werken voor de overheid en over een boodschap die u heeft gekregen na de dood van uw vader (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft gezegd over de boodschappen die u voor de dood van uw vader heeft gekregen zet de geloofwaardigheid van het ontvangen van deze boodschappen verder op de helling. Dit blijkt tot slot tevens uit de reactie van uw vader op deze boodschappen die bijzonder bevreemdend overkomt. Uw vader zei u dat u deze boodschappen niet serieus moest nemen en dat u zich gewoon moest concentreren op uw werk (CGVS, p. 20). Nochtans nam uw vader voorzorgsmaatregelen wanneer hij zelf naar huis kwam: zo vertelde hij niemand op voorhand dat hij naar huis zou komen om te vermijden dat de taliban hem zouden aanvallen of hem onderweg iets zouden aandoen (CGVS, p. 19). Gelet hierop komt het bevreemdend over dat uw vader gezegd zou hebben dat u de boodschappen van de taliban niet serieus moest nemen. Het bovenstaande volstaat om te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan de boodschappen die jullie van de taliban gekregen hebben.

Doordat er aan uw engagement bij de lokale politie geen geloof gehecht kan worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de dood van uw vader. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw vader gedood werd om u een les te leren zodat u zou stoppen met uw werk (CGVS, p. 11, p. 24). Bovendien is het hoogst merkwaardig dat de taliban zouden geweten hebben dat uw vader op het moment dat hij gedood werd in het dorp was. Uw vader vertelde immers nooit op voorhand dat hij naar huis zou komen omdat hij niet wilde dat mensen dat wisten. Hij was bang dat er spionnen van de taliban waren en dat ze hem dan zouden aanvallen of onderweg iets zouden aandoen (CGVS, p. 19). Op de dag van zijn dood wist u zelf ook niet dat uw vader onderweg was naar huis (CGVS, p. 22). Het is weinig aannemelijk dat u niet op de hoogte was dat uw vader in het dorp was terwijl de taliban, die niet openlijk naar uw dorp durfden te komen en die jullie via jullie aanwezigheid op de controlepost probeerden tegen te houden, dat wel geweten zouden hebben (CGVS, p. 12-13, p. 21). Voorts dient hier gewezen te worden op een inconsistentie in uw verklaringen. Zo verklaarde u eerst dat u samen met drie collega's meteen ter plaatse gegaan bent nadat u schoten had gehoord (CGVS, p. 11). Later verklaarde u dat u met vier collega's wiens namen u vermeldde naar de plaats waar uw vader vermoord werd gegaan bent (CGVS, p. 22). Tot slot kan er nog gewezen worden op het totaal gebrek aan bewijs ter staving van de dood van uw vader. U zei dat u zijn dood niet kon aantonen (CGVS, p. 23-24). Dat de dood van een persoon en zeker van iemand die als verpleger voor de overheid zou hebben gewerkt niet op objectieve wijze aantoonbaar zou zijn, komt evenwel bevreemdend over.

Ten slotte is het hoogst eigenaardig dat u niet wist of de taliban nog naar u gevraagd hebben na uw vertrek. U heeft dat zelfs niet eens gevraagd aan uw familie omdat u er niet meer over wil nadenken (CGVS, p. 24). Er kan nochtans van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo gedetailleerd mogelijk informeert over al deze elementen die rechtstreeks verband houden met zijn asielaanspraak. Het loutere feit dat u niet eens gevraagd heeft of de taliban na uw vertrek nog naar u geïnformeerd hebben en u dat dus zelfs niet wilde weten ondermijnt dan ook bijkomend

de geloofwaardigheid van uw bewering dat de taliban omwille van uw beweerd werk bij de lokale politie naar u op zoek zouden geweest zijn.

Gelet op het voorgaande heeft u noch uw vaders profiel noch uw eigen profiel noch uw problemen ten gevolge hiervan aannemelijk gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berymbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-

economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade

kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu

I_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie

en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of

gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u, die nog steeds een praktiserende moslim bent (CGVS, p. 5), echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De documenten die u neerlegde met betrekking tot uw vader en de foto's die u neerlegde en waarop u al dan niet samen met anderen met een wapen te zien bent werden hierboven reeds besproken. Betreffende uw taskara kan hieraan nog toegevoegd worden dat Afghaanse documenten een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas hebben, aangezien uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd is, blijkt dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker licht zijn enig middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing stelt dat na grondig onderzoek van alle feiten die verzoeker heeft aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker zou evenmin aannemelijk hebben gemaakt dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan de taliban omdat zijn vader voor het leger werkte en verzoeker zelf voor de lokale politie.

De bestreden beslissing stelt dat hij er evenwel niet in is geslaagd aannemelijk te maken hierdoor een gegronde vrees voor vervolging te dienen koesteren, om onderstaande redenen:

Ten eerste stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat dient opgemerkt te worden dat verzoekers verklaringen over zijn identiteit en zijn leeftijd niet aannemelijk heeft gemaakt. Hierdoor zou er volgens verwerende partij tevens getwijfeld worden aan zijn bewering dat de door verzoeker neergelegde documenten ter staving van de identiteit en het werk van zijn vader in het leger daadwerkelijk aan zijn vader toebehoren.

Hoewel verzoeker inderdaad in Bulgarije en Oostenrijk een andere naam en leeftijd heeft opgegeven, heeft hij in België zijn ware identiteit meegedeeld.

Bovendien stelt men dat verzoeker ook een gebrekkige kennis heeft over zijn vaders activiteiten in het leger. Verwerende partij stelt dat verzoeker niet wist waarom zijn vader specifiek bij het leger aan de slag wilde als verpleger, noch of hij naast zijn tweejarige opleiding als verpleger een bijkomende opleiding heeft moeten volgen bij het leger. Voorts wist verzoeker niet of zijn vader deel uitmaakte van een korps of bataljon.

Verzoeker verklaarde dat doordat hij de laatste jaren aan het werken was op de grens waardoor hij altijd moe was van het werk als hij naar huis kwam. Hij vertelde gewoon dat er veel mensen gewond waren maar hij zei verder niet veel. Bovendien heeft verzoeker een aannemelijke verklaring waarom hij niet alle details van het werk van zijn vader kent. Verzoeker verklaarde immers zijn beperkte kennis over de werkzaamheden van zijn vader door het feit dat dat een zoon in Afghanistan dergelijke vragen niet durft te stellen aan zijn vader waardoor hij die vragen dus niet gesteld heeft. Niettemin weet verzoeker wel enkele zaken. Zo weet verzoeker te zeggen dat hij op verschillende plaatsen had gewerkt, onder meer in Fatemina en in Goshta, waar hij aan de grens in een gebouw van het leger was gestationeerd en dat er veel mensen gewond raakten.

Voorts is verwerende partij van mening toegedaan dat verzoekers verklaringen over zijn politieopleiding moeilijk overtuigen. Verzoeker verklaarde immers dat hij een maand lang een opleiding diende te volgen in Zar Shawi en daar leerde hoe je een wapen moet gebruiken. Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt omvat deze training echter ook medische oefeningen en onderricht over de Afgaanse grondwet, strafwetgeving, beleid, ethiek, rechtsstaat, gebruik van geweld en mensenrechten. Dat verzoeker enkel een schietopleiding zou hebben gekregen, zou dan ook niet meteen overtuigen. Niettemin kan er niet ontkend worden dat verzoeker op deze vragen over zijn training vlot kon antwoorden. Verzoeker volhardt dan ook in zijn verklaringen dat hij enkel een schiettraining heeft gehad en stelt dat het mogelijk is dat in theorie andere zaken aan bod komen maar dat dit in de praktijk alleszins niet het geval was. Bovendien vindt verwerende partij het opmerkelijk dat verzoeker slechts weinig over zijn medestudenten kon vertellen. Hij vermeldde uit een klas van 250 mannen maar drie namen van medestudenten: N. (...), E. (...) en Naz. (...). Over N. (...), één van deze drie door verzoeker vermelde medestudenten, kon hij niets anders vertellen dan dat hij een klasgenoot was. Zo wist verzoeker bijv. niet van waar hij in Nangarhar afkomstig was noch waarom hij bij de politie wilde werken. Echter impliceert dit geenszins dat verzoeker de training niet gevolgd zou hebben. Verzoeker heeft geen diepgaande gesprekken gehad en heeft zich op zijn training geconcentreerd. Bovendien duurde de training maar 1 maand dus spreekt het voor zich dat hij geen diepgaande vriendschapsrelaties kan opbouwen tijdens zijn training.

Daarnaast wordt het verzoeker kwalijk genomen dat hij nauwelijks overtuigende bewijsstukken ter staving van zijn loopbaan bij de plaatselijke politie neerleggen. De bestreden beslissing stelt dat ALP-rekruten volgens de beschikbare informatie een identificatiekaart krijgen. Gevraagd of verzoeker ook werkbadges en bewijzen heeft van de opleiding die hij gevolgd heeft zei hij enkel dat hij een certificaat van die opleiding had maar dat uw familie die is kwijt geraakt. Verwerende partij stelt dat verzoeker niets over een werkbadge zei. Echter dient er opgemerkt te worden dat er ook niet naar gevraagd werd en dat verzoeker dit niet heeft vernoemd omdat hij deze niet meer in zijn bezit heeft. Verzoeker heeft in de mate van het mogelijke bewijzen proberen te verzamelen. Zo legde hij foto's neer met zijn collega's. Niettemin stelt verwerende partij dat uit deze foto's niet afgeleid kan worden dat deze werden genomen in het kader van zijn werkzaamheden bij de lokale politie (polis-e mahalli).

deze foto zijn genomen werd voor de controlepost, is de controlepost niet te zien op de foto en dragen verzoeker en zijn collega's geen uniform op de foto. Voorts dragen ze op de foto wel een wapen maar daar verzoeker verklaarde dat in zijn dorp bijna iedereen een wapen heeft, kan volgens verwerende partij op deze foto geen onderscheid gemaakt worden tussen verzoeker en de andere personen op deze foto als zijnde deel van de lokale politie en gewone burgers.

Verder stelt verwerende partij dat het is zeer weinig overtuigend is dat verzoeker met zijn collega's onderling niet zouden spreken over problemen met de taliban omwille van hun werkzaamheden. Verzoeker verklaarde dat hij niet wist waar zijn collega's momenteel zijn omdat hij dit nooit gevraagd had en met niemand contact had opgenomen nadat hij uit het land was. Niettemin heeft verzoeker contact met een collega-vriend, m.n. Mustafa. Zijn vriend stuurde hem de foto's door die hij neerlegde en verblijft

momenteel in Iran. Tegen hem heeft verzoeker wel gezegd dat hij in België is. Verzoeker is eerder een introvert persoon maar kon hem wel vertrouwen omdat hij samen met hem begonnen was in de opleiding en samen is beginnen werken. Hoewel hij Mustafa al een tijd niet meer heeft kunnen bereiken, tracht verzoeker opnieuw contact met hem op te nemen of met een van zijn collega's om meer informatie of bewijzen te verkrijgen.

Verzoeker heeft in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert wel degelijk samenhangende en aannemelijke verklaringen betreffende de ondergane feiten in zijn land van herkomst afgelegd, samengenomen met de algemeen gekende actuele situatie in Afghanistan, moet dan ook worden besloten dat in casu is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve wordt verzoeker het voordeel van de twijfel gegund.

Verder stelt de bestreden beslissing dat naast de toekenning van de vluchtelingenstatus er aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is van mening dat hij minstens in aanmerking dient te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden.

De bestreden beslissing stelt dat bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, er rekening dient te worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Zo stelt men onterecht dat in verzoekers geval er geen concrete elementen aanwezig zijn waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin zou uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert is de vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het geval van verzoeker weldegelijk geïndividualiseerd en geconcretiseerd. Verzoeker heeft immer reeds op jonge leeftijd Afghanistan verlaten. Verzoeker heeft sinds zijn verzoek om internationale bescherming dd. 06.12.2021 veel inspanningen geleverd om zich in de Belgische samenleving te integreren, zo leerde hij de taal, vond hij een tewerkstelling en paste hij zich aan de Westerse waarden en normen.

In het EASO COI Afghanistan van januari 2022 wordt ingegaan op de situatie van personen die een verzoek om internationale bescherming in het Westen ingediend hebben en zij die terugkeren vanuit het Westen naar Afghanistan.

De COI Focus waarin de verwerende partij naar verwijst, stelt hieromtrent het volgende :

2.11 Persons seeking asylum or remaining abroad, and returnees

"On 30 August 2021, the Austrian newspaper Kronen Zeitung published an interview with Taliban spokesperson Zabihulla Mujahid. According to Mujahid he thought that many left Afghanistan out of fear due to propaganda, and that the Taliban are not happy that people are leaving Afghanistan although

anyone with documents should be entitled to leave. When asked whether Afghan asylum seekers in Germany or Austria with rejected asylum claims and who had possibly also committed crimes would be accepted back into the country, Mujahid replied that they would be accepted if deported, and presented to a court to decide on how to proceed. It was not clear whether Mujahid referred to returnees in general or only returnees who had committed crimes in this statement. Two days after the Taliban takeover, the Indian newspaper *The Print* published an article on Afghan women in India fearing that their families could be targeted by the Taliban for sending them abroad to study. One woman had reportedly asked her family to destroy all pictures of her without a hijab or posing together with male friends as well as embassy documents and degrees. An Afghan law professor expressed a personal concern as often being critical of the Taliban in, for example, social media. The source stated to have taken down any connections with family members, as well as photos, from social media platforms, and claimed that 'a lot of people' take similar precautions to safeguard contacts that are still under Taliban control. According to an Afghan human rights expert, there was a negative narrative on Afghans that had left Afghanistan among Taliban sympathizers and some Taliban segments. According to the source, people who had left were seen as not having any Islamic values or being on the run from things they have done. On the other hand, the Taliban have prioritised passports for Afghan labours working abroad as that would mean an income for the country. So, on one level the Taliban might understand the economic aspect, but on another level, know that many abroad disagree with them. An Afghan law professor described two narratives of the Taliban on persons leaving Afghanistan to live in Western countries. In one narrative the Taliban said that people flee due to poverty and that it has nothing to do with any fear of the Taliban, but life is better economically in the West. The other narrative was about the elites that left: they were not seen as 'Afghans', but as corrupt 'puppets' of the 'occupation', opposed to the population. They were said to have no 'roots' in Afghanistan, so as soon as 'the foreigners' left, they took this group with them. This narrative could also include, for example, activists, media workers and intellectuals, and not only former government officials. According to the source the Taliban often said that a 'good Muslim' would not leave and that many who left for the West were not 'good enough Muslims'. Dr. Andrea Chioyenda and Dr. Melissa Kerr Chioyenda, anthropologists at Zayed University, described a similar narrative that people who want to leave are not 'the right kind of person' and not perceived as 'good Muslims'. However, they separated the tradition of Pashtun men going abroad for periods to work, which is a long tradition, from other Afghans who go away and stay in non-Muslim countries – which is not 'the right way to do it'. They further stated that in rural Pashtun areas a person wanting to leave for Europe or the US would in general be perceived with suspicion, and even persons having Western contacts. "

Het spreekt voor zich dat verzoeker alhier veranderde. Hij heeft een vrijere omgang met meisjes en vrouwen en herzag een aantal van zijn meningen. Zo gaat hij niet meer akkoord met de manier waarop vrouwen in Afghanistan behandeld worden, en heeft hij niet dezelfde klederdracht en haardracht. Verzoeker heeft dus weldegelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar het land van herkomst.

De identiteit van verzoeker is sterk beïnvloed en hij is inmiddels verwesterd. In die zin kan o.m. verwezen worden naar de UNHCR richtlijnen van 19 april 2016. Hieruit blijkt dat men niet effectief moet bekeerd zijn tot een andere religie om beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen. Hierdoor beticht de Afgaanse gemeenschap en in het bijzonder de Taliban hen van steun aan de regering en de internationale gemeenschap. Verzoeker vreest dan ook dat de Taliban hem wel degelijk kan beschouwen als een afvallige.

Er dient rekening gehouden te worden met het feit dat momenteel terugkeerders enkel omwille van de hen toegedichte verwesterde waarden en steun voor de internationale gemeenschap kunnen worden gefolterd en vermoord.

Er kan dan ook niet ontkend worden kan twijfelen over het feit dat de Afgaanse bevolking de jongeman als verwesterd kan zien en dit potentiële risico's zoals foltering of moord met zich meebrengt. Dit gaat verder dan de vraag of de jongeman zelf zich terug kan aanpassen aan de Afgaanse normen en waarden.

Er werd door verwerende partij onvoldoende onderzoek gevoerd over het risico voor terugkeerders die de Afgaanse maatschappij als verwesterd bekijkt. Verwerende partij diende ten minste te onderzoeken of verzoeker bij een eventuele terugkeer riskeert om als verwesterd, dan wel als afvallige te worden beschouwd.

Bovendien blijkt dat sommige leden van de Taliban het heft in eigen handen nemen, hun eigen versie opleggen van wat de Taliban als regering zouden moeten doen, ondanks wat de officiële woordvoerder of de centrale leiding zegt. De bron beschreef voorts breuklijnen op hoog niveau tussen een zuidelijk en een oostelijk deel van de beweging, maar vermeldde ook dat er veel variatie is van provincie tot provincie en van stad tot stad. Andere bronnen wezen ook op ideologische verschillen tussen fracties binnen de Taliban, en spanningen tussen een "oudere" en een "jongere" generatie, waarbij de laatste een meer "hardline"

benadering wenst. Een andere bron stelt dat het geweld tussen rivaliserende fracties meer openbaar worden en noemde de Islamitische Staat Khorasan Province (ISKP) "een gemakkelijke zondebok" voor aanslagen "mogelijk gepleegd" in interne machtsstrijd.

NANSEN stelt eveneens in haar rapport "NANSEN NOTE 3-22 Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer" dat er kan worden aangenomen dat er sinds de machtsovername door de taliban hoogst waarschijnlijk geen of nauwelijks mensen gedwongen zijn teruggekeerd naar Afghanistan vanuit Europa. Dit is een aannemelijke verklaring voor waarom er geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over (ernstige) problemen bij terugkeer naar Afghanistan uit Europa. NANSEN concludeert dat de beschikbare informatie nog geen duidelijkheid geeft over een aantal essentiële elementen die nodig zijn voor de zorgvuldige beoordeling van de risico's voor personen die na een verblijf in Europa terugkeren naar Afghanistan. Hoe worden Afghaanse personen die terugkeren uit het westen bijvoorbeeld op de luchthaven in Kabul ontvangen? Worden zij door de taliban ondervraagd? In hoeverre beschikt de taliban over een monitoringssysteem

om na te gaan waar een persoon is geweest, welke functie hij mogelijks vroeger in Afghanistan heeft gehad, familieleden die gezocht worden, etc.? Hoe groot is de kans op foltering als men ondervraagd zou worden door de taliban op de luchthaven? In hoeverre kan de taliban de mensen opvolgen op een later moment? Hoe zullen lokale leiders omgaan met personen die terugkeren uit het westen? Hoe zal de lokale bevolking omgaan met personen die terugkeren uit het westen? **(stuk 2)**

NANSEN benadrukt in het bovenvermelde rapport dat bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een Afghaanse verzoeker, of deze nu behoren tot een risicogroep of niet, op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met de ernstige mensenrechtensituatie in Afghanistan en het feit dat het momenteel zeer moeilijk is om betrouwbaar bewijs te verzamelen. Het CGVS zou dan ook eerder het voordeel van de twijfel moeten toekennen wat betreft de aannemelijkheid van verklaringen en de gestelde vrees bij terugkeer naar Afghanistan.¹ Dit werd in casu niet gedaan.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de motivering van verwerende partij niet juist is.

Dat verwerende partij had moeten nagaan in het licht van de aangehaalde elementen of verzoeker nu in aanmerking zou komen voor toepassing van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet, met name vervolging door het herkomstland Kameroen.

Dat dit onderzoek in casu niet werd gevoerd in het kader van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel dan ook ernstig en gegrond is.”

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker in een stuk 2 het “rapport NANSEN”.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker legt op 11 januari 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarbij volgende stukken worden gevoegd:

- steunverklaring werkgever
- evolutieverlag Rode Kruis Vlaanderen
- tewerkstellingsattest uitzendkracht voor het jaar 2023
- certificaat Nederlandse lessen
- foto's tewerkstelling en overleden vader
- foto werkkaart verzoeker
- opleidingscertificaat.

Ter terechtzitting legt verzoeker de originelen van volgende documenten, bijgevoegd bij de aanvullende nota van 11 januari 2024, voor aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad):

- foto's tewerkstelling en overleden vader
- werkkaart verzoeker
- opleidingscertificaat.

Eveneens legt hij volgend document neer:

- tewerkstellingsattest uitzendkracht voor het jaar 2022.

3.2. Verweerder legt op 8 januari 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt “*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*”

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen

voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift en aanvullende nota ook landeninformatie van verschillende bronnen bevat, doet hierover niet anders denken.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.6.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer vervolging omdat zijn vader voor het leger heeft gewerkt en hij zelf voor de lokale politie werkte.

4.6.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van verzoeker en diens advocaat ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

- i) de algemene geloofwaardigheid van verzoeker wordt aangetast door zijn verklaringen over zijn identiteit, dat hij in Bulgarije en Oostenrijk verklaarde dat zijn familienaam K./Q. was, wat verzoeker ontkende, doch dat dit blijkt uit de registratie in voormelde landen, dat hij in Bulgarije verklaarde in 1999 geboren te zijn, terwijl hij in Oostenrijk verklaarde in 2005 geboren te zijn en in België verklaarde in 2001 geboren te zijn omdat in zijn taskara staat dat hij 20 jaar was in het jaar 1400, dat hierop gewezen verzoeker niet verder komt dan te stellen dat hij niet goed kan weten wat hij allemaal gezegd heeft onderweg door de moeilijke reisweg, dat het voorts ook opmerkelijk is dat verzoeker, die verklaart 12 jaar naar school te zijn geweest, niet zeker te zijn in 1387 of 1389 (2008/2009 of 2010/2011) geboren te zijn, hoewel hij wel wist dat hij volgens de westerse kalender in 2001 geboren was, dat verzoeker zijn identiteit en leeftijd dan ook niet aannemelijk maakt en hierdoor ook kan getwijfeld worden aan de door hem voorgelegde documenten ter staving van zijn identiteit en het werk van de vader in het leger daadwerkelijk aan zijn vader toebehoren;
- ii) de twijfels dat de documenten betreffende het werk in het leger daadwerkelijk de vader van verzoeker toehoren, bevestigd worden doordat verzoeker een gebrekkige kennis heeft over zijn vaders activiteiten in het leger;
- iii) betreffende de activiteiten van verzoeker voor de overheid, hij in een eerste gesprek bij de DVZ niets gezegd heeft over zijn beweerde werkzaamheden bij de lokale politie, dat gevraagd naar zijn beroep, verzoeker antwoordde dat hij student/leerjongen was in de houtbewerking, dat hij die activiteiten voor de lokale politie pas voor het eerst aanhaalde tijdens het tweede gesprek op de DVZ, dat geconfronteerd hiermee verzoeker stelde dat hij dit eerst niet gezegd had omdat hij bij aankomst in België dagen had dat hij niet kon slapen waardoor hij niet alles kon vertellen, dat dit argument weinig overtuigend is aangezien verzoeker wel in staat was te zeggen dat hij de 12de graad had afgewerkt en leerjongen was in de houtbewerking, dat als hij werkelijk voor de politie had gewerkt, verwacht kan worden dat hij in staat was om die werkzaamheden te vermelden, dat bovendien de verklaring werd ingevuld bijna twee maanden na het asielverzoek waardoor het argument geen steek houdt, dat deze lacune op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de beweerde activiteiten bij de politie ondergraaft;
- iv) verzoekers verklaringen over zijn politieopleiding moeilijk kunnen overtuigen, dat hij verklaarde een maand lang opleiding te hebben gevolgd, dat het enige wat hij leerde was hoe je een wapen moet gebruiken, dat deze training volgens informatie in het dossier ook medische oefeningen en onderricht omvat over de Afghaanse grondwet, strafwetgeving, beleid, ethiek, rechtsstaat, gebruik van geweld en mensenrechten, dat het feit dat verzoeker enkel een schietopleiding kreeg, niet meteen kan overtuigen;
- v) verzoeker nauwelijks overtuigende bewijsstukken ter staving van zijn loopbaan bij de plaatselijke politie kan neerleggen, dat verzoeker ter staving enkel foto's neerlegt met collega's, dat uit deze foto's niet afgeleid kan worden dat deze genomen werden in het kader van de werkzaamheden bij de lokale politie, dat hoewel de foto (beweerdelijk) genomen is voor de controlepost, deze niet te zien is op de foto en daarnaast verzoeker en de collega's geen uniform dragen, dat ze op de foto wel een wapen dragen maar verzoeker ook verklaarde dat in zijn dorp bijna iedereen een wapen heeft, dat daardoor op deze foto geen onderscheid kan gemaakt worden tussen verzoeker en ander personen op deze foto als zijnde deel van de lokale politie of gewone burgers, dat hij geen overtuigende stukken neerlegt ter staving van zijn carrière bij de politie;
- vi) verzoeker weinig doorleefde verklaringen aflegde over zijn carrière als politieagent;
- vii) het opmerkelijk is dat verzoeker niet concreet op de hoogte was of zijn collega's problemen hadden met de taliban;
- viii) dat uit het geheel van de vaststellingen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn engagement voor de politie en dat er dan ook geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die hij en zijn vader ontvangen zouden hebben omwille van hun werk in het leger en bij de lokale politie;

ix) dat dit tevens blijkt uit de inconsistente verklaringen over de dreigboodschappen van de taliban, waarbij enerzijds tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker worden vastgesteld en anderzijds wordt opgemerkt dat verzoeker op de DVZ niets heeft gezegd over de boodschappen die ook aan hem gericht waren, dat hij het daar enkel had over boodschappen aan zijn vader voordat hij begon te werken voor de overheid en een boodschap die hij kreeg na de dood van zijn vader;

x) de reactie van zijn vader op de boodschappen van de taliban bijzonder bevreemdend overkomt;

xi) er alsdan geen geloof kan worden gehecht aan het ontvangen van de boodschappen van de taliban;

xii) doordat geen geloof kan worden gehecht aan het engagement van verzoeker bij de lokale politie, er evenmin geloof kan worden gehecht aan de dood van zijn vader, daar uit zijn verklaringen blijkt dat zijn vader gedood werd om hem een les te leren;

xiii) het bovendien hoogst merkwaardig is dat de taliban zouden hebben geweten dat zijn vader op dat moment dat hij gedood werd in het dorp was;

xiv) er een totaal gebrek is aan bewijs ter staving van de dood van de vader, dat verzoeker zei dat hij de dood van zijn vader niet kon aantonen, doch dat de dood van een persoon en zeker een verpleger voor de overheid niet objectief aantoonbaar zou zijn, bevreemdend overkomt;

xv) het eigenaardig is dat verzoeker niet wist of de taliban nog naar hem gevraagd hadden na zijn vertrek, dat hij dat zelfs niet eens gevraagd heeft aan zijn familie omdat hij er niet wil over nadenken, dat nochtans van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid kan verwacht worden dat hij zich zo gedetailleerd mogelijk informeert over al deze elementen die rechtstreeks verband houden met zijn asielaanvraag, dat het loutere feit dat hij niet eens gevraagd heeft of de taliban na zijn vertrek nog naar hem geïnformeerd heeft en hij dat dus zelfs niet wilde weten, bijkomend de geloofwaardigheid van zijn bewering dat de taliban omwille van zijn beweerde werk bij de lokale politie naar hem op zoek zou zijn geweest, ondermijnt;

xvi) verzoeker noch zijn vaders profiel aannemelijk heeft gemaakt, noch de problemen ten gevolge hiervan;

xvii) en dat de door verzoeker neergelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen veranderen, waarbij betreffende de taskara nog gewezen wordt op het feit dat Afghaanse documenten een zeer beperkte waarde hebben aangezien uit objectieve informatie blijkt dat vervalste (identiteits)documenten in Afghanistan gemakkelijk te verkrijgen zijn.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven doch brengt geenszins argumenten bij ter ontkrachting van de voormelde pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing, zoals blijkt uit wat volgt.

4.6.1.3. Betreffende de vaststellingen in punt i) en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing, betoogt verzoeker dat hoewel hij inderdaad in Bulgarije en Oostenrijk een andere naam en leeftijd heeft opgegeven, hij in België zijn ware identiteit heeft meegedeeld.

Het gegeven dat verzoeker in zijn verzoekschrift opteert voor de in België opgegeven identiteit als ware identiteit, doet op zich niet de minste afbreuk aan de door verweerder met recht vastgestelde twijfels omtrent zijn identiteit. Bovendien weerlegt verzoeker ook geenszins de vaststellingen betreffende de incoherenties in zijn verklaringen betreffende zijn leeftijd.

4.6.1.4. Betreffende de vaststellingen in punt ii) en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing, stelt verzoeker dat hij verklaarde dat doordat hij (met name zijn vader) de laatste jaren aan het werken was op de grens, hij altijd moe was als hij van het werk naar huis kwam, dat hij gewoon vertelde dat er mensen gewond waren geraakt maar verder niet veel zei, dat hij een aannemelijke verklaring heeft waarom hij niet alle details van het werk van zijn vader kent, dat hij dit immers verklaarde door het feit dat een zoon in Afghanistan dergelijke vragen niet durft stellen aan zijn vader waardoor hij dat dus niet gedaan heeft, dat hij niettemin wel enkele zaken weet, zoals dat hij op verschillende plaatsen had gewerkt, waar hij aan de grens in een gebouw van het leger was gestationeerd en dat er veel mensen gewond raakten.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker met voormeld betoog geenszins de pertinente vaststelling weerlegt dat doordat hij geïnteresseerd was om voor de overheid te werken doordat zijn vader ook een

militair was, verwacht kan worden dat hij enige kennis had over zijn vaders activiteiten. Eveneens werd geheel terecht vastgesteld door verweerder dat verzoeker niet wist of zijn vader deel uitmaakte van een korps of bataljon, dat meer nog, verzoeker het bestaan van korpsen en bataljons niet kende, dat van iemand die zoals verzoeker 12 jaar naar school is gegaan, zelf voor de overheid heeft gewerkt en een vader had die jarenlang voor het leger werkte, kan verwacht worden dat hij al van korpsen en bataljons heeft gehoord. Ook is het in het licht van het feit dat verzoeker zelf voor de overheid heeft gewerkt en dat zijn vader jarenlang voor het leger werkte, de vaststelling dat hij voorts geen idee had wie de commandant of de baas van zijn vader was pertinent voor de vaststelling dat er sprake is van een gebrekkige kennis. Door louter te poneren dat zijn vader altijd moe was en hij niet veel zei haalt hij deze vaststellingen niet onderuit. Evenmin door te poneren dat een zoon in Afghanistan dergelijke vragen niet durft stellen aan zijn vader waardoor hij dat dus niet gedaan heeft. Met deze verklaringen beperkt verzoeker zich bovendien tot de vergoelijkningen die hij reeds uitte bij het CGVS. Naast aldus het feit dat deze vergoelijkningen niet kunnen aanvaard worden daar van iemand die zoals verzoeker 12 jaar naar school is gegaan, zelf voor de overheid heeft gewerkt en een vader had die jarenlang voor het leger werkte, kan verwacht worden dat hij al van korpsen en bataljons heeft gehoord en dat hij weet wie de baas of commandant is van zijn vader, kan de Raad verweerder ook volgen dat deze verklaringen van verzoeker – dat zijn vader altijd moe was als hij van het werk naar huis kwam, niet veel vertelde en een zoon in Afghanistan dergelijke vragen niet durft stellen en hij dat dan ook niet deed – weinig overtuigend zijn daar hij bepaalde informatie wel kon geven, zoals de verschillende plaatsen waarop zijn vader had gewerkt. Het feit dat hij die bepaalde informatie wel kon geven, kan gelet op wat voorafgaat geenszins beschouwd worden als een gedegen kennis en haalt de hierboven gedane vaststellingen niet onderuit.

4.6.1.5. Betreffende de vaststellingen in punt iv) en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing, betoogt verzoeker dat niet kan ontkend worden dat hij op deze vragen over zijn training vlot kon antwoorden, dat hij dan ook volhardt in zijn verklaringen dat hij enkel een schiettraining heeft gehad en dat het mogelijk is dat in theorie andere zaken aan bod komen maar dat dit in de praktijk alleszins niet het geval was.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker de motieven in punt iii) niet betwist. Het niet vermelden van de werkzaamheden bij de lokale politie bij het eerste gesprek bij de DVZ ondermijnt wel degelijk in sterke mate de geloofwaardigheid van deze beweerde activiteiten. Voorts kan verzoeker door enkel te stellen dat hij vlot kon antwoorden op vragen over zijn training – wat niet wordt ontkend – en louter te volharden in zijn verklaringen dat hij enkel een schiettraining heeft gehad, de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker verklaarde een maand lang opleiding te hebben gevolgd, dat het enige wat hij leerde was hoe je een wapen moet gebruiken, dat deze training volgens informatie in het dossier ook medische oefeningen en onderricht omvat over de Afghaanse grondwet, strafwetgeving, beleid, ethiek, rechtsstaat, gebruik van geweld en mensenrechten, dat verzoeker enkel een schietopleiding kreeg, niet meteen kan overtuigen, niet onderuit halen. Betreffende de kritiek van verzoeker dat het mogelijk is dat in theorie andere zaken aan bod komen maar dat dit in de praktijk alleszins niet het geval was, blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, meer bepaald uit de *COI Focus, AFGHANISTAN, De Afghaanse Lokale Politie (Afghan Local Police, ALP)* van 24 augustus 2018 (Landeninformatie, nr. 3), geenszins dat de informatie (enkel) zou handelen over het officiële programma, zodat verzoeker met haar betoog geenszins de motieven weerlegt of ontkracht. De Raad wijst er nog op dat het overigens niet aannemelijk is dat wanneer verzoeker gedurende een maand opleiding volgde, hij enkel en alleen leerde gedurende één maand hoe je een wapen moet gebruiken.

4.6.1.6. Waar verzoeker kritiek uit op de motieven enerzijds dat het opmerkelijk is dat hij slechts weinig over zijn medestudenten kon vertellen en anderzijds dat uit beschikbare informatie blijkt dat ALP-rekruten een identificatiekaart krijgen, dat hij gevraagd werd of hij werkbadges heeft en hij niets zegt over een werkbadge, wijst de Raad erop dat hij deze motieven overtollig acht. De in punten iii) tot en met vii) weergegeven bevindingen uit de bestreden beslissing zijn *in casu* immers voldoende determinerend om de conclusie dat uit het geheel van de vaststellingen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan het engagement van verzoeker voor de politie, te schragen. Verzoekers betoog inzake deze overtollige motieven werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Hetzelfde kan gesteld worden voor het betoog van verzoeker dat hij verklaarde dat hij niet wist waar zijn collega's momenteel zijn omdat hij dit nooit gevraagd had en met niemand contact had opgenomen nadat hij uit het land was, dat hij niettemin contact heeft met een collega-vriend, dat zijn vriend hem de foto's doorstuurde die hij neerlegde en dat deze vriend momenteel in Iran verblijft, dat verzoeker tegen hem wel had gezegd dat hij in België verblijft, dat hij eerder een introvert persoon is maar hem wel kon vertrouwen omdat hij samen met hem begonnen was in de opleiding en samen is begonnen werken, dat hoewel hij

die vriend al een tijd niet meer heeft kunnen bereiken, hij opnieuw tracht contact met hem op te nemen of met een van zijn collega's om meer informatie of bewijzen te verkrijgen, en dat gericht is tegen het motief *“Bovendien wist u niet waar uw collega's momenteel zijn omdat u dit nooit gevraagd had en met niemand contact had opgenomen nadat u uit het land was omdat u hen niet kan vertrouwen (CGVS, p. 16). Nochtans bleek even later dat de foto's die u neerlegde doorgestuurd werden naar u door M. (...), een vriend en collega die momenteel in Iran is. Tegen hem zou u wel gezegd hebben dat u in België bent. U kon hem immers wel vertrouwen omdat u samen met hem begonnen was in de opleiding en samen bent beginnen werken. Gevraagd of u aan hem niet kon vragen waar uw collega's zijn, zei u plots, in strijd met uw eerdere verklaringen, dat u het wel aan hem gevraagd had, maar dat hij dit niet wist (CGVS, p. 16-17). Bovendien wist u niet waarom M. (...) Afghanistan heeft verlaten, naar eigen zeggen omdat u niet de tijd had om het hem te vragen aangezien zijn nummer niet meer werkte toen u hem weer wilde contacteren (CGVS, p. 17). Dat u enerzijds de tijd had om M. (...) te vragen naar de verblijfplaats van andere collega's, maar anderzijds klaarblijkelijk geen tijd had om te peilen naar zijn eigen problemen, is zeer eigenaardig. Het overtuigt dan ook weinig dat u niet zou weten waarom M. (...) Afghanistan heeft verlaten. Uw ontbrekende informatie over de eventuele belevenissen van collega's ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw engagement voor de politie.”* De Raad acht ook dit motief overtuigend.

4.6.1.7. Betreffende de vaststellingen in punt v), betoogt verzoeker dat hij in de mate van het mogelijke wel bewijzen heeft proberen te verzamelen, dat hij zo foto's heeft neergelegd met zijn collega's. Vervolgens beperkt verzoeker zich tot het herhalen van de motieven van de bestreden beslissing hieromtrent.

Door louter opnieuw te wijzen op de foto's die hij heeft neergelegd met zijn collega's en de motieven van de bestreden beslissing hieromtrent te herhalen, weerlegt, noch ontkracht verzoeker de pertinente vaststellingen zoals weergegeven in punt v). Door louter te stellen dat hij in de mate van het mogelijke bewijzen heeft proberen te verzamelen, toont hij geenszins aan dat verweerder onterecht heeft vastgesteld dat hij nauwelijks overtuigende bewijsstukken ter staving van zijn loopbaan bij de plaatselijke politie kan neerleggen.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij aanvullende nota van 11 januari 2024 documenten naar voren brengt ter ondersteuning van zijn werkzaamheden bij de lokale politie in Afghanistan. Zo legt verzoeker een kopie van een foto van zijn tewerkstelling, een kopie van zijn werkkaart alsook van een opleidingscertificaat, beide voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling, neer. Ter terechtzitting legt verzoeker de originelen van de foto van de tewerkstelling, van zijn werkkaart alsook van het opleidingscertificaat neer.

Betreffende de 'foto van de tewerkstelling' waarop twee mannen in uniform te zien zijn, merkt de Raad op dat aan dergelijke privéfoto's wegens de mogelijke inscenering van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Wat betreft de werkkaart en het opleidingscertificaat, blijkt uit wat voorafgaat dat geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden voor de lokale politie omdat verzoeker dit niet vermeldde in het eerste gesprek bij de DVZ, zijn verklaringen over de politieopleiding moeilijk kunnen overtuigen, hij weinig doorleefde verklaringen aflegde over zijn carrière als politieagent en het ook opmerkelijk is dat hij niet concreet op de hoogte was of zijn collega's problemen hadden met de taliban. Deze vaststellingen doen afbreuk aan de bewijswaarde van de werkkaart en het opleidingscertificaat, mede gelet op de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten. Immers uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan (Landeninformatie, nr. 2: CEDOCA, *COI Focus, AFGHANISTAN. Corruptie en documentenfraude*, 14 januari 2021) blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker, gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, of hij ook werkbadges en bewijzen van de opleiding die hij heeft gevolgd, heeft, antwoordt dat hij een certificaat had van de opleiding die hij heeft gevolgd, dat hij niet weet wat zijn familie met die documenten heeft gedaan, dat zij ze zijn kwijtgeraakt. In de aanvullende nota van 11 januari 2024 licht verzoeker toe dat hij documenten bijbrengt betreffende zijn tewerkstelling, dat hij dan ook volhardt in zijn verklaringen dat hij voor de voormalige overheid heeft gewerkt. Er wordt geen enkele verklaring gegeven waarom de documenten waarvan verzoeker verklaarde dat zijn familie ze was kwijtgeraakt, één dag voor de terechtzitting alsnog kunnen worden neergelegd.

Verzoeker slaagt er door het neerleggen van bijkomende stukken over zijn vermeende tewerkstelling niet in zijn werkzaamheden voor de lokale politie in Afghanistan aannemelijk te maken.

4.6.1.8. Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaring van verzoeker dat zijn vader actief was in het leger en voorts evenmin aan zijn engagement voor de lokale politie in Afghanistan, en verzoeker aldus noch zijn vaders profiel noch zijn profiel aannemelijk heeft gemaakt, kan hij in zijn aanvullende nota niet dienstig betogen dat hij omwille van zijn tewerkstelling en die van zijn vader in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, dat uit beschikbare informatie blijkt dat zowel personen die voor de vorige overheid werkten maar ook hun familieleden het voorwerp uitmaken van buitengerechterlijke executies en vervolging, dat dus niet ontkend kan worden dat omwille van zijn tewerkstelling en die van zijn vader, bij de voormalige overheid een nood aan bescherming in zijn hoofde wordt aannemelijk gemaakt.

4.6.1.9. Verzoeker voert geen kritiek op de vaststellingen in punt xii) en de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing. Echter voegt verzoeker bij de aanvullende nota van 11 januari 2024 wel kopieën van foto's betreffende het overlijden van zijn vader en legt hij ter terechtzitting de originelen hiervan neer. Het betreft twee foto's van een persoon en een foto van een graf.

De Raad stelt vooreerst vast dat de foto met het graf een grafsteen toont met een tekst erop, weergegeven in een andere taal dan de taal van de rechtspleging. Deze tekst gaat niet gepaard met een voor eensluidend verklaarde vertaling daarvan conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad er geen rekening mee kan houden.

Met betrekking tot de foto's van zijn overleden vader, stelt de Raad vast dat foto's geen sluitend bewijs leveren van de identiteit van de overledene, noch van de beweerde context waarin deze persoon om het leven zou zijn gekomen. De Raad wijst er in dit verband ook op dat de bewijswaarde van dergelijke privéfoto's hoe dan ook beperkt is, daar deze door mogelijke inscenering van omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

4.6.1.10. Door enkel te stellen dat hij wel degelijk samenhangende en aannemelijke verklaringen betreffende de ondergane feiten in zijn land van herkomst heeft afgelegd, beperkt verzoeker zich tot het volharden in zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris. Dit vormt echter bezwaarlijk een dienstig verweer, waarmee hij er aldus niet in slaagt de vaststellingen in punt 4.6.1.1. en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

4.6.1.11. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

4.6.1.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.6.2.1. Verzoeker betoogt dat, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt beweerd, de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade, in zijn geval wel degelijk geïndividualiseerd en geconcretiseerd is, dat hij immers op zeer jonge leeftijd Afghanistan verlaten heeft, dat hij sinds zijn verzoek om internationale bescherming op 6 december 2021 veel inspanning heeft geleverd om zich in de Belgische samenleving te integreren, dat hij de taal leerde, een tewerkstelling vond en zich aanpaste aan de westerse normen en waarden. Hij vervolgt dat het voor zich spreekt dat hij alhier veranderde, dat hij een vrijere omgang heeft met meisjes en vrouwen en een aantal van zijn meningen herzag, dat hij niet meer akkoord gaat met de manier waarop vrouwen in Afghanistan behandeld worden, dat hij niet dezelfde

klederdracht en haardracht heeft, dat hij dus wel degelijk een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer. Volgens verzoeker is zijn identiteit sterk beïnvloed en is hij inmiddels verwesterd. Hij wijst op de UNHCR richtlijn van 19 april 2016 en stelt dat hieruit blijkt dat men niet effectief moet bekeerd zijn tot een andere religie om beschouwd te worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen, dat hierdoor de Afghaanse gemeenschap, en in het bijzonder de taliban, hen van steun aan de regering en de internationale gemeenschap beticht, dat hij dan ook vreest dat de taliban hem wel degelijk zal beschouwen als een afvallige. Volgens hem dient rekening gehouden te worden met het feit dat momenteel terugkeerders enkel omwille van de hen toegedichte verwesterde waarden en steun voor de internationale gemeenschappen kunnen worden gefolterd en vermoord, dat er niet kan ontkend worden dat kan getwijfeld worden over het feit dat de Afghaanse bevolking hem als verwesterd kan zien en dit potentiële risico's zoals foltering en moord met zich meebrengt, dat dit verder gaat dan de vraag of hij zich terug kan aanpassen aan de Afghaanse normen en waarden.

Verzoeker meent dat door de verwerende partij onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar het risico voor terugkeerders die de Afghaanse maatschappij als verwesterd bekijkt, dat verweerder ten minste diende te onderzoeken of hij bij een eventuele terugkeer riskeert om als verwesterd, dan wel als afvallige te worden beschouwd. Verzoeker wijst er nog op dat blijkt dat sommige leden van de taliban het heft in eigen handen nemen, hun eigen versie opleggen van wat de taliban als regering zouden moeten doen, ondanks wat de officiële woordvoerder of de centrale leiding zegt, dat de bron breuklijnen beschreef op hoog niveau tussen een zuidelijk en een oostelijk deel van de beweging, maar ook vermeldde dat er veel variatie is van provincie tot provincie en van stad tot stad, dat andere bronnen ook wezen op ideologische verschillen tussen fracties binnen de taliban, en spanningen tussen een 'oudere' en een 'jongere' generatie, waarbij de laatste een meer 'hardline' benadering wenst, dat een andere bron stelt dat het geweld tussen rivaliserende fracties meer openbaar wordt en de ISKP 'een gemakkelijke zondebok' noemde voor aanslagen 'mogelijk gepleegd' in een interne machtsstrijd. Vervolgens neemt verzoeker nog vaststellingen uit het rapport NANSEN, dat hij eveneens voegt aan zijn verzoekschrift, over in zijn verzoekschrift.

In zijn aanvullende nota van 11 januari 2024 stelt verzoeker, na het citeren van een onderdeel van de aanvullende nota van verweerder van 8 januari 2024 en van alinea's uit de *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban* van 14 december 2023, dat het een raadsel is hoe verweerder tot de conclusie komt aangezien er *de facto* geen terugkeer is naar Afghanistan vanuit de EU en er bijgevolg geen enkele manier is om te weten hoe deze groep van verwesterde Afghanen behandeld zal worden door de taliban, dat het dus op zijn minst opmerkelijk te noemen is dat verweerder geen onderzoek pleegde naar het risico noch enige vraag stelde aan verzoeker over een vrees door terugkeer uit België, doch zich enkel beperkt tot het beweren dat er geen risico bestaat en dat het de verzoeker toekwam zijn vrees te individualiseren, des te meer daar hij in zijn aanvullende nota zelf aanhaalt dat er geen gedwongen terugkeer heeft plaatsgevonden vanuit de EU naar Afghanistan sinds de machtsovername en geen informatie is over vrijwillige terugkeer, dat hij nochtans tegen de wetten van de sharia handelt door om te gaan met westerlingen en bij terugkeer afkomstig te zijn uit het Westen, een volgens de taliban ongelovig gebied, dat simpelweg op grond van die twee eenvoudige en gemakkelijk waarneembare elementen, aldus persoonlijke elementen blijken die een gegronde vrees tot vervolging staven. Verzoeker meent dat hij dus wel degelijk een risico loopt omwille van zijn verwesterd profiel, dat door zijn lange verblijf in België en het feit dat hij zich gedraagt naar de normen van de Belgische samenleving het voor hem zeer moeilijk zal zijn om zich aan te passen aan de taliban en hij daarenboven zelfs het risico loopt om te worden vervolgd door de taliban, zeker gezien hij al sinds 2021 op jonge leeftijd in België aankwam. Hij vervolgt dat verweerder de plicht heeft om een risico-inschatting te maken voor Afghanen die uit Europa terugkeren na een lang verblijf in Europa, dat analyses dienen gemaakt te worden op grond van de beschikbare informatie over het risico bij het terug binnenkomen in Afghanistan na een lang verblijf in Europa, dat het bij het onderzoek naar 'verwestering' niet enkel gaat over de verklaringen van verzoeker zelf. Verzoeker verwijst naar wat in de bestreden beslissing wordt gesteld betreffende het feit dat verzoeker *in concreto* dient aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming, dat hij van mening is dat er redelijkerwijze kan van uitgegaan worden dat de taliban hem zal viseren bij een terugkeer, dat hij zich inzet voor de Belgische maatschappij en de bedoeling heeft om zich verder te integreren in de Belgische samenleving aan de hand van zijn tewerkstelling, dat hij zijn waarden en normen hiernaar gevormd heeft en hierdoor onmogelijk nog kan leven onder het bewind van de taliban, dat hij taallessen heeft gevolgd en tewerkgesteld is, dat deze elementen duidelijk aantonen dat hij verwesterd is en zich ook nog verder wil integreren in België, dat hij nu conformeert naar de Belgische normen en waarden en zich wegens zijn lange verblijf in het Westen en zijn verwestering hierdoor, niet meer kan aanpassen aan de normen en waarden van de taliban, dat hij aldus een risico op vervolging loopt als iemand die behoort tot de sociale

groep van verwesterde Afghanen moest hij moeten terugkeren naar Afghanistan, dat hij zich niet langer kan conformeren met de normen en waarden opgelegd door de taliban, wat hem een doelwit maakt voor de taliban. Besluitend stelt verzoeker dat hij zich steeds op intensieve wijze heeft gemengd onder de Belgische bevolking en ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd die hem willen steunen en helpen.

Ter ondersteuning van zijn 'verwestering' legt verzoeker bij zijn aanvullende nota van 11 januari 2024 een steunverklaring van de werkgever, een evolutieverslag Rode Kruis Vlaanderen, een tewerkstellingsattest uitzendkracht voor het jaar 2023 en een certificaat Nederlandse lessen neer. Ter terechtzitting legt verzoeker ook nog het tewerkstellingsattest uitzendkracht voor het jaar 2022 neer.

4.6.2.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld en waarnaar beiden verwijzen, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te

wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een 'mahram'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals

zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog

niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen,

de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.6.2.3. Waar verzoeker betoogt dat hij nochtans tegen de wetten van de sharia handelt door om te gaan met westerlingen en bij terugkeer afkomstig te zijn uit het Westen, een volgens de taliban ongelovig gebied, dat simpelweg op grond van die twee eenvoudige en gemakkelijk waarneembare elementen, aldus persoonlijke elementen blijken die een gegronde vrees tot vervolging staven, herhaalt de Raad vooreerst dat niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa verwesterd zal zijn of een verwestering zal worden toegedicht.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn (lange) verblijf in België en zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds 2021 – waarbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker aldus bij vertrek 21 jaar was en er dus geen sprake is van het verlaten van Afghanistan op zeer jonge leeftijd – noch met de loutere poneringen dat hij alhier veranderde, een vrijere omgang met meisjes en vrouwen heeft en een aantal van zijn meningen herzag en dat hij niet meer akkoord gaat met de manier waarop vrouwen in Afghanistan behandeld worden, dat hij zich verder wil integreren in de Belgische samenleving aan de hand van zijn tewerkstelling, dat hij zijn waarden en normen hiernaar gevormd heeft en hierdoor onmogelijk nog kan leven onder het bewind van de taliban en dat hij door zijn lange verblijf in het Westen en zijn verwestering hierdoor zich niet meer kan aanpassen aan de normen en waarden van de taliban.

Betreffende de loutere verwijzing naar algemene informatie, zijn gewijzigde haar- en klederdracht, het leveren van inspanningen om zich in de Belgische samenleving te integreren, het aanleren van de taal, de tewerkstelling, het zich alhier aanpassen aan/gedragen naar/conformereren aan de westerse/Belgische normen en waarden, het omgaan met westerlingen, de inzet voor de Belgische maatschappij en de bedoeling zich verder te integreren, het zich op steeds intensievere wijze mengen onder de Belgische bevolking en het ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit opbouwen van een grote vrienden- en kennissenkring die hem willen steunen en helpen alsook betreffende het voorleggen van stukken die dit aantonen, meer bepaald de steunverklaring van zijn werkgever, een evolutieverslag Rode Kruis Vlaanderen, tewerkstellingsattesten uitzendkracht voor de jaren 2022 en 2023 en een certificaat Nederlandse lessen, besluit de Raad dat, alhoewel verzoekers inspanningen tot integratie lovenswaardig zijn, hij hiermee niet aantoont dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen, te meer verzoeker tot zijn 20 jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij 12 jaar school liep (verklaring DVZ, nr. 11; persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. De duur van zijn verblijf in België sinds december 2021, *in casu* iets meer dan twee jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving waarbij hij fundamentele Belgische of Europese maatschappelijke normen en waarden eigen heeft gemaakt die raken aan zijn identiteit en morele integriteit, dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt ook nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn familie, waaronder zijn

moeder, broers en zus nog in zijn dorp wonen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Daarenboven bleek dat verzoeker ook nog op regelmatige basis contact heeft met zijn familieleden (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Dari en verklaarde soennitisch moslim te zijn (verklaring DVZ, nr. 9; persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5).

4.6.2.4. In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) moet worden aangetoond.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

4.6.2.5. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of (een toegeschreven) verwestering.

4.6.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.6.3.1. Verzoeker maakt gewag van de nood aan toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gezien de enorm prangende socio-economische situatie door toedoen van de machtsovername door de taliban.

4.6.3.2. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor*”).

(Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.3.3. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.6.3.4. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdende of dat hij behoort tot een groep van geïdende personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal

terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn familie, waaronder zijn moeder, broers en zus nog in zijn dorp wonen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Daarenboven bleek dat verzoeker ook nog op regelmatige basis contact heeft met zijn familieleden (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5).

4.6.3.5. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.6.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.6.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Verzoeker meent dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zich opdringt gezien de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan.

Het betoog dat sommige leden van de taliban het heft in eigen handen nemen, hun eigen versie opleggen van wat de taliban als regering zouden moeten doen, ondanks wat de officiële woordvoerder of de centrale leiding zegt, dat de bron breuklijnen beschreef op hoog niveau tussen een zuidelijk en een oostelijk deel van de beweging, maar ook vermeldde dat er veel variatie is van provincie tot provincie en van stad tot stad, dat andere bronnen ook wezen op ideologische verschillen tussen fracties binnen de taliban, en spanningen tussen een 'oudere' en een 'jongere' generatie, waarbij de laatste een meer 'hardline' benadering wenst, dat een andere bron stelt dat het geweld tussen rivaliserende fracties meer openbaar wordt en de ISKP 'een gemakkelijke zondebok' noemde voor aanslagen 'mogelijk gepleegd' in een interne machtsstrijd, kan betrokken worden op voormelde stelling van verzoeker.

4.7.2. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.7.3. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de '*National Resistance Front*' (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van '*Improvised Explosive Devices*' (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige '*Afghan National Defense and Security Forces*' (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLEED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLEED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.7.4. Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Door enkel te stellen dat een bron – die hij overigens niet nader preciseert – stelt dat het geweld tussen rivaliserende fracties meer openbaar wordt en de ISKP ‘een gemakkelijke zondebok’ noemde voor aanslagen ‘mogelijk gepleegd’ in een interne machtsstrijd, toont verzoeker geenszins aan dat er wel degelijk sprake is van een dermate hoge mate van willekeurig geweld in het gewapende conflict dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad merkt voorts nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.7.5. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER